

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת קדושים - כו' ניסן תשע"ד ♦ עלון 76

"לפעמים אין צריכים להתירא מגדלות, שהיא מרוממת את האדם לפעול גדולות, והענוה כולה מבוססת על גדלות קדושה כזאת".

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קדוש השם הי"ד

"קדושים תהיו" – ציווי וברכה

"הקודש שבטבע פורץ גדריו, הולך הוא בעצמו להתאחד עם הקודש שלמעלה מן הטבע הגס, עם הקודש הלוחם בטבע... לחמנו בטבע ויצאנו בנצחון, אבל הטבע המגושם עשה אותנו לבעלי מומים... אבל השמש הלא לנו זרחה לרפאותנו מצלעתנו... לחמנו נגד הטבע כדי לנצחו, כדי לרדותו בתוך ביתו, והוא נכנע בפנינו... העולמות הולכים ומתבסמים, בעצם עומק הטבע תביעה גדולה מתגברת לקדושה ולטהרה, לעדינות נפש ולזיכוך החיים... הטבע... הולך הוא ונכבש לפנינו ודרישותיו הולכות ומתאמות עם דרישותינו האציליות שממקור הקודש. הרוח הצעיר התובע את ארצו, שפתו, חרותו וכבודו, ספרותו וכחו, רכושו, רגשותיו, נזרמים הם על ידי שטף של טבע שבתוכיותו מלא הוא אש קודש. (אורות, אורות התחיה, ל, עמ' עח-עט). את דבריו של הרא"ה ביאר בנו, רבינו הרב צבי יהודה: "יש עכשיו בעולם וביהדות מהלך וסגנון של חזרה אל הבריאות. הגלות היא דלדול כוחות, היא אינה הטבע שלנו... יש דרישה גדולה להיות... אנושיים טבעיים יהודיים-לאומיים. זה הצד השטחי החיצוני. בפנים כל זה, יש תביעה גדולה להיות בריאים מאוד, בבריאות של קדושה... קם דור הגאולה... 'נזרמים הם על ידי שטף של טבע, שבתוכיותו מלא הוא אש קודש'. זהו זרם של טבע אמיתי... יהודי... פנים-פנימי, שנמשך ומתגלה ממקור הקודש". (הטבע הישראלי, שיחות הרב צבי יהודה, לספר אורות, עמ' 121-122). בפרשת השבוע נאמר: "קדשים תהיו כי קדוש אני ד' אלהיכם" (ויקרא י"ט, ב). רש"י פירש: "הווי פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה". כלומר, לדעת רש"י התקדשות האדם נעשית בהתגברות על יצר העריות דווקא. הרמב"ן מביא את דברי רש"י וחלק עליהם. לשיטתו, התקדשות האדם מתקיימת בפרישה מן המותרות, ש"אחרי שפרט הכתוב האיסורים שאסר אותם לגמרי, וצווה בדבר כללי שנהיה פרושים מן המותרות וכך לא יהיה "נבל ברשות התורה". משתמע מגישות אלו, פירוש המילים "קדשים תהיו" – ציווי. עם ישראל מצווה להיות קדוש. הרצ"ה ביאר שלא רק ציווי יש כאן אלא משמעות נוספת: ברכה, הבטחה וקביעת עובדה, עם ישראל קדוש! ולראיה נאמר בזוהר (קדושים, פ"א, א) כתוב: "קדושים היו לא כתיב, אלא תהיו, תהיו ודא". על כך העיר הרצ"ה: "מתוך יסוד הקדושה של התורה, שנקבע אחר הטהרה, מתגלה כיוונה לא רק בתור צווי אלא גם בתור חלות ברכה והחלטת הויה כמו כל ענין סגולת ישראל" (שיחות הרב צבי יהודה, ויקרא, עמ' 145 הערה 96 ועוד). "קדשים תהיו" - ביטוי זה יש לו שני מובנים, ושניהם אמיתיים... המובן הראשון הוא: מצוים אתם להיות קדושים... אתם צריכים להיות קדושים, חייבים להיות קדושים. המובן השני: אתם תהיו קדושים, זאת הבטחה ומציאות, לא יתכן אחרת ולא יהיה אחרת, "כי קדוש אני ד' אלהיכם" (ויקרא י"ט, ב), כי אתם שייכים לי. בהחלט, אתם תהיו קדושים. ככל שתדעו מי אתם, מה אתם ומה חייכם, יותר תזכו לסייעתא דשמיא כדי שתתגלה האמיתיות הפנימית שלכם... (שיחות הרב צבי יהודה. ויקרא. עמ' 145).

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

שיר זה היה חביב במיוחד על הראי"ה, ולפי עדות בנו הרצי"ה היה הרב נוהג לשוררו, בחצות לילה בשמחת בית השואבה, "בהשתפכות הנפש ובהתלהבות נוראה".

ישאלוני רעיוני, וסוד לבי ומשאלו, הגות דברי תחנוני, בזמרת אל-ל ומהללו,
ולא אתן שנת לעיני, חצות לילה בגללו, לחזות בנעם ה', ולבקר בהיכלו.

הקיצותי ואחשב, מי הוא אשר הקיצני, והנה קדוש יושב, תהלות האיציני,
ונתן באזני קשב, וחזקני ואמצני, וכל-עוד רוחי בי השב, אברך את ה' אשר יעצני,
הצור אשר הנשמה לו, והגויה מפעלו, לחזות בנעם ה', ולבקר בהיכלו.

דום ליל והכבד, והאחר שחר מבוא, עד ירצה עבד, בתחנוניו אל-רבו,
וישפך דם לב וכבד, ויאירו עיני לבו, ויתיחד העובד, עם המלך במסבו,
וישיר וישא משלו, לשם דגלו ומהללו, לחזות בנעם ה', ולבקר בהיכלו.

הנה עבד עבדים, לפני מלך מלכים, עומד וידיו כבדים, ודמעיו נהלכים,
וכל-יצוריו לך מודים, בעוד חיינו נמשכים וכל-אבריו לך קודים, ומשתחוים ומברכים,
סלח לרע מעללו, אשר כחול משקלו, לחזות בנעם ה', ולבקר בהיכלו.

משנת - הראי"ה זצ"ל

"ומדת הרחמים היא משמשת בייחוד אצל קובעי החוקים ומתקני תקנות לדורות... ואפילו בשופטים פרטיים, גם כן אין זה כלל גמור [והוא מביא ראיה מסיפור הסבלים]...
וגם עיקר של לפני משורת הדין גם הוא נכנס בכלל הדין לפעמים, "ולא חרבה ירושלים אלא שהעמידו דיניהם על דין תורה, ולא עשו לפני משורת הדין" (בבא מציעא ל ע"ב).
ומכל זה מוכרחים לומר שהכתוב, שאומר "ודל לא תהדר בריבר", הוא נאמר דוקא בזמן שהדין אינו מתחשב כלל עם שורת הדין, אלא שהוא פוסק את המשפט רק מפני מדת הרחמים על הדל, אבל בזמן שיש משקל לזה גם כן מצד צורת המשפט ויסודי הדין, יש רשות לדיין לפעמים לצרף לזה גם מדת הרחמים והחמלה על האומללים והעובדים הנדכאים".

(הראי"ה קוק, אגרת לא"ז רבינוביץ)

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד